

La figura d'una infanta reial

El Centro de Estudios Europa Hispánica que es troba a Madrid (CEEH) dedicat a fomentar els estudis sobre la història d'Espanya en els seus diversos aspectes, ens presenta una acurada novetat bibliogràfica dins de la Col·lecció Los Austrias, ens referim a *Isabel Clara Eugenia. Soberanía femenina en las Cortes de Madrid y Bruselas*, volum realitzat per diversos autors i coordinat per Cordula Van Wyhe.

Llibre que estudia i analitza els diversos vessants, entorn, aspectes de la figura de la infanta espanyola Isabel Clara Eugenia (1566 – 1633), filla primogènita del rei Felip II, i d'Isabel de Valois, casada amb el seu cosí l'arxiduc Albert d'Hasburg, els quals foren governadors, en el cas d'ella durant trenta-tres anys dels territoris dels Països Baixos (Flandes) en aquells moments pertanyents a la Corona Espanyola.

Es troba distribuït en quinze capítols o estudis: - "Reyna esclarecida, Cynthia clara, hermosa luna": el aprendizaje político y cortesano de la infanta Isabel Clara Eugenia (Santiago Martínez), - Crear, coleccionar, mostrar e intercambiar objetos (1566-1599): fuentes de archivo relacionadas con las pertenencias de la infanta (Almudena Pérez de Tudela), - Piedad, representación y poder: la construcción del cuerpo ideal de la soberana en los primeros retratos de Isabel Clara Eugenia (1586-1603) (Cordula Van Wyhe), - Isabel Clara Eugenia de Austria: negociaciones matrimoniales y proyectos dinásticos para una infanta española (Elisa García), - Matrimonio, poder y política: la infanta y el archiduque Alberto (Luc Duerloo), - Isabel Clara Eugenia y la pacificación de los Países Bajos meridionales

(Werner Thomas), - ¿Recuerdos y afectos? La correspondencia de Isabel Clara Eugenia con el duque de Lerma (Magdalena S. Sánchez), - Isabel Clara Eugenia: una infanta de, desde, en, entre las letras del Siglo de Oro (Jaime Olmedo), - El poder de la proximidad: la cámara de Alberto e Isabel en su corte de Bruselas (Dries Raeymaekers), - Abraham Verhoeven y la corte de Bruselas: el monopolio de noticias de Isabel Clara Eugenia (Paul Arblaster), - Intimidad y política: Isabel y sus damas de honor (1621-1633) (Birgit Houben), - La infanta Isabel Clara Eugenia y la corte pontificia (1621-1633), - La archiduchesa Isabel y el monasterio de los capuchinos de Tervuren (Joris Snaet), Peter Paul Rubens: la infanta y su pintor-diplomático (Michel Auwers), "Quelle princesse, ô bon Dieu": herencia y legado de la infanta Isabel (Alficia Esteban Estríngana).

En paraules de Cordula Van Wyhe "...El presente conjunto de artículos pretende recuperar la experiencia de la infanta en sus muy diversas facetas y su amplia variedad de formas culturales. Como es natural, el género de Isabel sirve de lente para los autores, pues a través del mismo pueden investigarse las estructuras de poder y las prácticas culturales en las cortes de Madrid y Bruselas... En general los artículos aparecen según una secuencia cronológica y abordan los diversos papeles que Isabel adoptó en respuesta a la presión social y a las circunstancias históricas, desde sus primeros años de infancia y educación en la corte española hasta su época en el gobierno de los Países Bajos..."

Ramon Ribera

30è aniversari del Frankfurt "La Fita"

El passat dissabte, dia 31 de març, el barri del Poble Sec va estar de festa

Amb motiu del 30è aniversari de l'obertura del frankfurt-bar "La Fita", vam poder gaudir de tot un seguit de sorpreses, actuacions artístiques i musicals, bon pica-pica i bon cava i refrescs, així com vam poder gaudir d'allò més important: de la companyia dels amfitrions de la festa, el Xavier i el Carles Garcia i de moltíssims dels clients i amics d'aquest establiment.

No és habitual, a Sitges, i en els temps que corren, que un establiment d'aquesta mena pervisqui per 30 anys amb la mateixa activitat i la mateixa direcció, familiar en aquest cas. Primer el Xavier, i després el seu fill, Carles. Fa 30 anys, els establiments de restauració que hi havia "de les barreres cap amunt" es podien comptar, pràcticament, amb els dits d'una mà.

A més de la bona tasca comercial i de servei d'aquest establiment, és just destacar la seva implicació, també a títol personal, en tota mena d'iniciatives del barri (festa de Sant Joan) i de tot el poble (Carnavals, Reis...). En podríem dir que a "La Fita" les seves especialitats són servir bons entrepans, bones begudes i... "bon caliu sitgetà"!

A partir de les 5 de la tarda van actuar el David Cano, monologuista, reinventant els

acudits de l'Eugenio; el grup Rumba Catalana Sitgetana, que ens van fer ballar i picar de mans; Justo y los Pecadores, que van tornar a exhibir el seu bon bagatge musical; i la col·laboració especial de la cantant Lucrecia. La festa es va perllongar fins a l'hora del partit del Barça, perquè a "La Fita" també s'hi respira un bon caliu "culé".

Serveixin aquestes quatre ratlles com a constància de l'efemèride i per a felicitar la família Garcia per la seva bona tasca, i encoratjar el Carles per a que pugui fer-nos celebrar molts més aniversaris. Felicitats!

I amb el seu característic "savoir faire", la direcció de "La Fita" ens ha demanat que incloquem aquí un agraïment general a tots els amics que van assistir a la celebració, i un agraïment molt especial a aquelles persones i entitats que han col·laborat activament en la celebració de l'Aniversari, com són: Brigada Municipal, Policia Local, Casino Prado Suburense, Mª Àngels Planella i Sergi, Vanessa, Carolina, Montse, Melchor, Ferran, Ignasi, Gari, Jordi, Tecno-Sitges, Jordi Serra (Imprenta Serra), Jordi Cubillos. A tots una forta abraçada i molts petons.

QUADERN DE CAMP

L'any que vaig perdre el faristol

ANTONI SELLA I MONTSERRAT

Passo bona part del Dilluns de Pasqua seguint les caramelles de la Societat Recreativa el Retiro, que és la que em toca, com a soci de la casa que sóc. Sonen bé, però això ja ho sabia, després d'haver assistit a un parell d'assajos de la colla. Dit amb major precisió i sense que el sentiment retirista em faci perdre el criteri: sonen molt bé i la colla fa goig. Potser, aquest any, la colla ha afegit al seu bon fer un plus d'intencionalitat emotiva, com ho és el fet de dedicar les cantades a l'enyorat mestre Janio Martí, pianista de luxe dels assajos durant molts anys i autor de llestres i músiques que ja s'han fet populars.

Conviure unes hores amb la colla de caramelles m'ha dut a extreure'n diverses conclusions de la vida del caramellaire. La primera és que per aquest exercici resulta tan important vetllar la gola com els peus. No es pot dubtar que el principal objectiu d'una colla de caramelles és intentar cantar el millor possible. El segon, però, i d'això tampoc se'n pot dubtar, resulta que és cuidar l'extremitat més allunyada de la gola, és a dir, les cames i els peus. I per això cal fer exercicis d'àlgebra per determinar quin és el recorregut més idoni per evitar la fatiga d'una jornada que comença a dos quarts d'onze del matí i acaba a dos quarts de deu del vespre, només amb una parada d'hora i mitja per dinar i reposar veu i cames.

Entre cantada i cantada, constato que també es vital l'ambient que presideix la colla. Es tracta d'un ambient en el qual es barregen la diversió del dia de festa amb la seriositat i, àdhuc, la disciplina de la tasca realitzada. Es pot fer molta broma -sana, un punt infantil i del tot necessària-, però quan es tracta de cantar, mana el mestre i cal fer-li cas.

Potser per aquesta barreja d'alegria esbojarrada i disciplina constant, l'ambient de les caramelles és d'una preciositat admirable i un punt antiga. Sempre, però, existeix un marge d'error.

Fa molts anys, quan les normes de seguretat no eren com ara, molts diables de Sitges van escriure un article que, invariablement, portava per títol la mateixa frase: l'any que se'm va cremar la bossa. En el món de les caramelles passa una cosa semblant, canviant la bossa pel faristol. Molts cantants poden explicar l'anècdota de l'any que vaig perdre el feristol. Jo, sense ser cantaire, en recordo una de celeberrima, fa qüestió de dos o tres anys. Un Dissabte de Pasqua -el que abans en deïem Dissabte de Glòria- va caure un aiguat de pronòstic reservat. Els dels Retiro feren la primera cantada a l'entitat i enfilaren cap l'Ajuntament. Per mor de la pluja, i enmig d'estretors, la cantada s'organitzà a l'interior de la casa de la Vila.

Per qui no ho sàpiga, cal dir que les caramelles sempre tenen pressa, perquè sempre hi ha una casa que els espera. Entre la pluja i la pressa, tot eren nervis, però a l'hora de començar, als del Retiro els faltava un faristol. El mestre va reaccionar com un llamp i va creure que el faristol s'havia quedat al Retiro. Sota la pluja intensa, anà a buscar-lo. Però el faristol no era allà. Quan de cop la pluja es tornà més suau, de sota d'un balcó de la plaça de l'Ajuntament sortiren dos cantants veterans de la colla, ja segurs de no mullar-se, i amb el faristol a la mà.

Un faristol no deixa de ser un objecte petit i, d'altra banda, n'hi ha un grapat a la colla. També algun músic, en alguna ocasió, s'ha deixat l'instrument -mai el contrabaix, però, que cal arrossegar entre dues persones. Les colles, però, també han perdut coses més grosses. Sense anar més lluny, aquest Dilluns de Pasqua, la colla del Prado va anar a dinar prop del cementiri i, un cop acabat l'àpat, es va dirigir a fer la cantada a l'Hospital. Però a la cantada hi faltava alguna cosa. Hi havia el mestre, els músics amb els instruments i els cantaires amb barretina. El que no hi havia era el pal, la cistella i el pom de flors distintiu de les caramelles. Un giny que fa més de tres metres, pesa com un mort i que els de la colla del Prado, amb l'alegria posterior al dinar caramellaire, s'havien deixat al restaurant.

Amb pal o sense, espero que es compleixi la profecia de Janio Martí: *Caramelles sempre es cantaran*. Si més no, al Retiro.

Amb el suport de

La Direcció de L'ECO DE SITGES fa avinent que és aliena als continguts dels articles que van signats.